

Sue Miller

Monogamie

Traducere din limba engleză de
Laura Karsch



Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Design și ilustrație copertă:
Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Mirela Voicu

Corectură:
Irina Mușătoiu
Rodica Crețu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MILLER, SUE

Monogamie / Sue Miller ; trad. din lb. engleză de Laura Karsch. - București :
Editura Trei, 2021
ISBN 978-606-40-1158-9

I. Karsch, Laura (trad.)

821.111

Titlul original: Monogamy
Autor: Sue Miller

Copyright © 2020 by Sue Miller
All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-1158-9

Annie era singură de șapte ani când l-a cunoscut pe Graham. Dacă se gândea la prima ei căsnicie, chiar și după atâta vreme, i se făcea rușine. Rușine că a putut să fie atrasă de un tip față de care, la final, nu mai simțea aproape nimic. Că a putut trăi ani de zile cu el.

Avea scuze, dacă ținea neapărat. Alan arăta grozav, în sensul că era foarte îngrijit; era înalt, cu părul blond, des, pieptănat elegant cu breton într-o parte. Iar ea era tânără, atât de tânără și de ignorantă, încât la început îl credea superior ei — el știa încotro merge, știa ce voia. Annie era mai nesigură în aceste privințe. Tocmai absolvise colegiul și nu prea știa ce vrea să facă mai departe.

Apoi mai era și faptul că el *însuși* se considera superior. Avea un ușor dispreț față de oamenii din jurul lui — până și față de prieteni. Lui Annie îi plăcuse o vreme să-i împărtășească acel dispreț nepăsător, nesigură cum era din punct de vedere social. Câtă distracție!... să vii acasă de la o petrecere și să stai să-i bârfești pe toți cei care fuseseră acolo. Cât de sofisticată, cât de deșteaptă o făcea să se simtă! Cât de matură... avea 23 de ani.

Dar, curând, după cum era și de așteptat, disprețul lui Alan s-a întors împotriva ei. Împotriva vieții ei, împotriva preocupărilor sale frivole — pe vremea aceea urma cursuri de fotografie, unul după altul, la Școala Muzeului. Împotriva veniturilor ei penibile (făcea fotografii cu câini pentru stăpânii acestora, fotografii la petreceri de familie, baluri de absolvire și zile de naștere). Împotriva autoamăgirii ei (trimitea întruna fotografii de la evenimente locale la redacțiile ziarelor *Phoenix* și *Boston Globe*, cu speranța că ar putea lucra ca liber-profesionistă). I se părea un eșec personal faptul că nu prevăzuse ce avea să se întâmple, că-și imaginase că va fi scutită de atitudinea lui critică față de lume.

Odată, când se întorceau acasă de la o petrecere — o petrecere despre care el vorbea pe tonul lui obișnuit, ușor iritat —, ei i-a trecut prin minte că, pur și simplu, nu-i plăcea de el. Pe parcursul următoarelor zile a ajuns să-l vadă, aproape literal, cu alți ochi. Tot ce i se păruse admirabil la el devenise acum exact invers. Mărunt. Defensiv. Cum putuse să creadă vreodată că-l iubește?

Nu-l iubea. Avea sentimentul că nu-l iubise niciodată.

Îl iubise? Iubise vreodată, în general? Simțea că-i lipsește puterea de a iubi — avea un soi de neputință, un gol lăuntric. A fost prima dată când a avut acest gând atât de limpede și tot prima dată când a făcut legătura — treptat, pe parcursul câtorva luni de autoexaminare — cu fotografiatul. A avut sentimentul că, în munca ei, era ca el, ca Alan. Rece, distantă. Era posibil ca de aceea să-și fi ales această ocupație?

În orice caz, s-a îndepărtat de Alan. A observat și el, într-un final. Alan a vrut să vorbească despre asta, dar ea simțea că nu avea ce să-i spună. Cum să-i spui asta cuiva? *Nu-mi mai plăci! Nu cred că te-am iubit vreodată!*

A propus să se despartă. El a fost uimit, iar asta a surprins-o. Cum tot timpul era atât de critic cu ea, presupusese că și el voia să plece. Au urmat câteva săptămâni de du-te-vino chinuitor. El o implora. Ea se simțea oribil. Dar, până și când o implora, nu se putea abține să nu o critice, ceea ce ei i-a ușurat decizia de a pune capăt relației.

Ea a fost cea care a plecat. Nu a luat nimic din ce adunaseră de-a lungul timpului — cadourile scumpe de nuntă de la părinții lui amabili și bogați și de la prietenii lor înstăriți. Platourile de argint, cu capac, pentru servit legume, inelele pentru șervete, cuțitele pentru pește, fețele de masă și șervetele de in — le-a lăsat pe toate, gândindu-se că acesta era prețul pe care-l plătea pentru libertate. La vremea aceea credea că trebuie să existe un preț, într-atât de vinovată și de rușinată se simțea de acest eșec.

Dar a păstrat camera de fotografiat pe care i-o dăruiseră părinții lui când începuse să se intereseze de fotografie, o Rolleiflex scumpă, pe care învățase încet-încet să o folosească. Camera și cărțile ei, multe dintre ele cumpărate pentru cursurile de la colegiu, pline de semne și notițe făcute cu scrisul ei ordonat, îngrijit, pe care abia dacă și-l mai recunoștea.

Așadar era singură, la 29 de ani. Ceea ce ar fi trebuit să o facă să se simtă liberă, expansivă. Și, într-un fel, așa se și simțea. Numai că, multă vreme după divorț, nu s-a

simțit în largul ei în prezența bărbaților. Cel puțin un an, dacă nu mai mult, a interpretat fiecare gest, fiecare remarcă drept o încercare de a fi controlată, drept un pericol pentru ea.

Dar toate acestea s-au sfârșit când l-a cunoscut pe Graham. Scăpase de senzația de pericol, prezența bărbaților îi făcea iarăși plăcere. Și o parte din această plăcere era sexul fără complicații, lucru imposibil pentru ea la absolvirea colegiului, când se măritase, la 23 de ani. Dar după divorț, într-o lume care se schimbase și ea, Annie a învățat să-și facă de cap. Cu bucurie. Cu entuziasm. Și cam la nimereală, astfel încât ulterior nu-și mai amintea numele unora dintre bărbații cu care se culcase.

Dar uneori, la finalul vreuneia dintre aceste relații fără complicații, avea un sentiment de melancolie care o ținea câteva zile sau mai mult, o senzație că, indiferent cât de liberă se simțea, indiferent cât de plăcută era acea libertate, o parte din ea spera la altceva. La o legătură mai profundă.

Poate chiar, din nou, la monogamie.

L-a cunoscut pe Graham la o petrecere — petrecerea pe care a dat-o el când și-a inaugurat librăria.

În seara petrecerii, Graham a avut noroc de vreme bună. După câteva săptămâni mohorâte, ploioase, care întunecaseră trotuarele pavate din Cambridge și deprimaseră pe toată lumea, cerul se înseninase în cursul zilei, iar la ora 5 seara era o vreme agreabilă, de primăvară târzie. Brusc, era lume pretutindeni, pe străzi, la plimbare, savurând adierea blândă a aerului, un aer care încă mai purta miresmele diverșilor arbuști care

înmugureau, înfloreau sau își presărau peste întregul oraș o mulțime de confetti ofilite — păducei, meri pădureți, liliaci.

Annie venise agale de la mansarda ei din Raymond Street, împreună cu Jeff, un tip cu care se culca din când în când. Tocmai își petrecuseră câteva ore goi, transpirați, în patul ei.

Ideea de a merge la petrecerea de inaugurare a librăriei le venise târziu. El era invitat — avea și ea chef să-l însoțească?

De ce nu? a spus Annie.

De ce nu? era formula după care ajunsese să se ghideze în lume. Formula după care ajunsese să înțeleagă lumea de când se sfârșise căsnicia ei. Întotdeauna urma ceva, o nouă posibilitate. Un bărbat, da. Sex, da. Dar poate și ceva doar interesant. Ceva de privit. Ceva de făcut.

Făcuseră duș împreună, ea și Jeff, înainte de a porni alene către librărie. Părul lung și negru al lui Annie era încă umed când ieșiseră din mansardă, dar, până să ajungă, se uscaseră deja.

A intrat înaintea lui Jeff, a pătruns în căldura și zarva din librărie, în atmosfera încărcată de parfumul femeilor și fumul de țigară și, ici-colo, de izul de marijuana. Erau deja vreo 60–70 de persoane înăuntru, care umblau de colo colo și vorbeau tare, pentru a acoperi muzica de fond care abia se mai auzea. Toți erau cam de vârsta ei: 30–40 de ani.

Din clipa în care a pășit înăuntru, Annie a fost încântată. Se simțea excitată, poate puțin prădătoare, intens conștientă de corpul ei, cu toate părțile lui, de

coapsele care se frecau una de alta, alunecoase și lipicioase în pofida dușului.

Când Jeff a condus-o să i-o prezinte lui Graham, Annie l-a recunoscut. Îl văzuse frecvent în zona pieței, cu un espresso la una dintre măsuțele din Pamplona sau ascuns în vreo librărie ori la un pahar în Casablanca, în The Blue Parrot sau în Cronin's — un bărbat solid, cu barbă, vizibil energic, chiar și de la distanță, cu o claie de păr ondulat. Era aproape întotdeauna însoțit — vorbea, râdea, gesticula expansiv. Unul dintre obișnuiții locului așadar, dintre care pe trei sau patru îi știa și ea. Uneori, când îl vedea, îl invidia — îl invidia pentru vivacitatea lui, pentru sociabilitatea lui aparent facilă, pentru plăcerea activă pe care păreau să i-o producă cei din jurul lui.

Când i-a întins mâna, el i-a strâns-o cu ambele mâini.

— *Ce spui?* a întrebat, aplecându-se să o audă în pofida gălăgiei.

— Annie! a strigat ea, privindu-l în ochii de culoare deschisă.

— Aha, Annie, a spus el zâmbindu-i, iar ochii aproape că i-au dispărut. Mă bucur că ai venit.

După câteva secunde care au părut poate cam lungi, i-a dat drumul și s-a răsucit puțin, pentru a face un gest către masa lungă, aranjată în mijlocul încăperii, o masă ticsită cu sticle de vin, trei sau patru turnuri de pahare de plastic transparente, nenumărate scrumiere, unele dintre ele pe jumătate pline, coșuri cu pâine și două calupuri enorme de brie, dintre care unul era deja răscolit. A spus ceva — „Servește-te“, i s-a părut ei — și

s-a întors să salute pe altcineva, iar ea și Jeff s-au dus cuminți să-și ia câte un pahar cu vin.

După ce au încercat să poarte o conversație stând unul lângă altul, de parcă erau un cuplu — aplecându-se în față, strigând la oameni pe care ea sau el îi cunoșteau vag —, s-au despărțit. Annie a privit cotoarele cărților din rafturi, chipurile celor adunați în grupuri în jurul ei. A schimbat câteva cuvinte cu un tip pe care-l cunoscuse cu ani în urmă la un curs de fotografie, dar, chiar în timp ce stăteau de vorbă, l-a văzut cum își plimbă privirea prin mulțime, căutând pe cineva mai promițător. A vorbit cu câteva persoane necunoscute — schimburi rapide de cuvinte, strigând unii la alții. *De unde-l cunoști pe Graham? Da, o seară perfectă pentru o petrecere. Chiar ne mai trebuia încă o librărie în Harvard Square? Ce bine că nu mai plouă, am crezut că-mi pierd mințile!*

S-a mai întors de câteva ori la masa lungă, după niște vin, și, o dată, a zăbovit și a tras cu urechea la o conversație lungă dintre un bărbat și o femeie care, după toate aparențele, nu se cunoșteau foarte bine. Ea îi pune multe, multe întrebări despre o călătorie pe care o făcuse el recent și asculta aparent foarte interesată relatarea lui despre cât de ciudați erau oamenii de acolo, „cumva *deschiși* la modul inocent“, a spus el. Annie încerca să înțeleagă despre ce țară vorbea și și-a dat seama că nu era o țară — era Chicago, orașul în care copilărise ea. A izbucnit într-un râs zgomotos, iar bărbatul de lângă ea a privit-o lung. L-a privit și ea la rândul ei și i-a zâmbit, după care s-a întors și a plecat.

Și, în tot acest timp, îl zărea întruna pe Graham cum se deplasa prin încăpere, cum îi îmbrățișa pe unii și pe

alții, bărbați și femei deopotrivă, cum își dădea capul pe spate când râdea. Între timp, cămașa lui se umezise vizibil de transpirație, pielea i se înroșise de căldură. Sau, poate, s-a gândit ea, doar de atâta agitație. Când se oprea vreun trecător să privească pe ușa deschisă, încercând să înțeleagă ce se petrecea acolo, Graham striga la el:

— Haide! Intră!

Părea atât de sincer fericit și entuziasmat, încât Annie nu și-a putut reține un zâmbet în timp ce-l urmărea. La un moment dat, Graham i-a prins privirea și i-a susținut-o o clipă, întrebător, înainte de a-i răspunde la rându-i cu un zâmbet. De parcă ar fi înregistrat-o, s-a gândit Annie. Poate o remarcase și el ici-colo prin piață, deși era puțin probabil, ea era o persoană — un *personaj* — mult mai greu de observat decât el, cu statura lui, cu exuberanța lui.

De câteva ori l-a zărit și pe Jeff în încăpere, o dată aplecat deasupra unei femei, ascultând-o atent. I-a recunoscut postura corpului. O adoptase și față de ea, când o agățase la petrecerea la care se cunoscuseră. L-a privit câteva clipe. Părea să aibă succes — femeia ridicase privirea către el, aparent orbită. Era priceput la asta.

La un moment dat, a ieșit să se răcorească și a rămas într-un grupuleț care se adunase afară. A intrat în vorbă cu un tip înalt, de vârstă mijlocie, care semăna vag cu Al Pacino. Nu-i putea localiza accentul. New York? Era un prieten de-ai lui Graham, i-a spus. De fapt, partenerul lui.

— Partener? a întrebat ea.

Deci Graham era gay? S-a simțit dezamăgită.

— Mda, știi, eu și el deținem librăria.

— Aha! a făcut ea.

Peter, așa a spus că-l cheamă. Peter Aiello. Au stat puțin de vorbă, cu ușurință, cu puțină cochetărie, dar el a văzut în librărie pe cineva cu care trebuia să vorbească și a plecat.

Annie a rămas singură afară. Aerul era proaspăt și răcoros, primele stele se iveau pe albastrul tot mai întunecat al cerului. A constatat surprinsă că voia să plece — să plece, pur și simplu, să se întoarcă acasă singură. Pe Jeff nu l-ar fi deranjat mai mult de câteva secunde, cel mult.

Sau poate l-ar fi deranjat.

Acesta era necazul cu relațiile fără reguli, s-a gândit Annie. Nu poți ști niciodată cu certitudine ce simte celălalt. Ce ar putea fi îndreptățit să simtă.

S-a dus înăuntru și s-a îndreptat încet, prin îmbulzeală, către masă, să-și mai ia un pahar de vin. Când s-a întors cu vinul în mână, s-a lovit de cineva. De Graham. Și el ținea în mână un pahar cu vin. Vin alb, a constatat ea bucuroasă, când a simțit cum i se revarsă din abundență pe bluză, rece și șocant.

— Vai, futu-i! a exclamat el.

A înșfăcat niște șervețele de pe masă și s-a apucat să o tamponeze stângaci, în special pe piept, de bine, de rău, acolo unde aterizase vinul.

— Vai, futu-i, ce rău îmi pare!

— Nu-i nimic, zău, a spus Annie.

Era la fel de stânjenită de reacția lui, ca de faptul că-l făcuse să-și verse vinul.

— Ba da, a spus el. Cum să nu fie nimic? Uite cum arăți! a zis el și a continuat să o tamponeze, vorbind

întruna, bâlbâind mii de scuze. Ce tont sunt! Îmi pare atât de rău!

— A fost vina mea, zău, repeta Annie, încercând să-l oprească, încercând să încetinească mâna care manevra șervețelele.

— Nu, nu. Cum să fie vina ta? E vina mea. Vai, Doamne, îmi pare atât de rău!

— Să nu-ți pară! Te rog!

Dar el insista acum că uite ce prostie făcuse și că era un nătărău, un măgar. Până când Annie, ca să-l facă să tacă odată, și-a ridicat paharul — de vin roșu, din nefericire — și i l-a vărsat pe cămașă. O cămașă albastră, întâmplător, o cămașă frumoasă, moale, pe care se întindea acum o pată întunecată.

Mâinile lui s-au oprit instantaneu, Graham a tras adânc aer în piept, după care a pufnit în râs. În hohote de râs, s-a gândit Annie. Bineînțeles că Graham râdea în hohote.

— Unu la unu! Slavă cerului! a exclamat începând să-și șteargă cămașa cu șervețelele umede. În sfârșit, liber! a zis și s-a uitat la ea. Îți mulțumesc! Îți mulțumesc frumos!

Acum rânjea către Annie, iar ea îi zâmbea. Stăteau aproape, împinși din spate de lume. După un lung moment, Graham a spus:

— Auzi, acum ne mai trebuie niște vin, nu-i așa?

— Mie sigur nu-mi mai *trebuie*, dar fie!

El s-a întins către masă, pe care era acum o harabură de sticle goale sau pe jumătate goale, firimituri, farfurii mânjite cu resturi de mâncare, ici-colo câte o țigară stinsă pe ele. S-a întors apoi către Annie cu două sticle

destupate — roșu, alb, fiecare într-o mână. I-a turnat întâi ei și apoi lui. După ce a pus sticlele la loc, au închinat vag unul către celălalt și fiecare a luat o sorbitură.

Graham se înălța deasupra lui Annie — deși ea avea senzația că se înălța *în jurul* ei, că ea pătrunsese cumva într-un spațiu care-i aparținea lui. Corpul lui emana căldură.

Când s-a aplecat către ea, fața lui avea o mină serioasă. A spus:

— Ce relație ai cu Jeff?

Glasul lui, a remarcat Annie, era profund, sonor.

— De ce întrebi?

— Nu știu. Parcă sunteți o pereche ciudată.

Vorbea foarte aproape de urechea lui Annie și ea îi simțea pe obraz răsuflarea caldă, cu iz de vin, iar glasul lui parca o zgâria pe șira spinării.

Annie și-a dat capul pe spate, să-l vadă mai bine.

— N-aș zice că suntem o pereche, a spus, privindu-l în ochi.

Expresia lui Graham s-a schimbat.

— Aha! Vești bune.

El i-a zâmbit și s-au destins amândoi înconjuțați de forfota serii. Annie și-a dat seama că-și dorea ca el să o atingă. Aștepta să o atingă, corpul ei aștepta.

Apoi, aplecându-se din nou către ea, a întrebat-o:

— Îmi dai voie să te conduc acasă?

— Acum?

Annie s-a tras înapoi și a râs. A ridicat o mână, să-i indice cu palma deschisă lumea care-i îmbulzea. Petrecerea era în toi, mai zgomotoasă, cu mai multă lume și mai bine stropită cu vin decât fusese toată seara. El a

privit în jur, de parcă abia acum i-ar fi înregistrat pe toți oamenii aceia.

— Ah! a spus. Mda. Mai târziu ar fi mai bine, cred.

— Da, dar faza e că voi pleca împreună cu cel care m-a adus aici.

Deși parcă regreta acest lucru.

S-au privit. Lui Annie i-a trecut prin minte că se compătimeau. Graham dădea întruna din cap, de parcă ar fi primit o veste cumplită.

— Păi, mă bucur să aud asta, a spus în cele din urmă. E un lucru lăudabil, așa zice. Dar, pe de altă parte..., a adăugat el făcând o față mâhnită, pe de altă parte, *nu* mă bucur să aud asta.

Când a plecat, la scurt timp, împreună cu Jeff, Annie s-a întors în ușă, să-l caute cu privirea pe Graham. L-a găsit — era atât de mare, atât de atrăgător, încât era ușor de localizat. I-a făcut un semn cu mâna și el parcă a făcut un pas în direcția ei, dar cineva din grupul în care se afla i-a spus probabil ceva și atunci s-a întors, i-a întors spatele.

A stat trează în noaptea aceea. S-a tot gândit la Graham — voioșia lui aparentă, dezinvoltura lui, glasul. Până și alura lui. Cât de înalt era? s-a întrebat ea. 1,90? 1,95? Cu mai bine de 30 de centimetri mai înalt decât ea. Ridicol, zău așa!

Și era atât de solid! Niciodată nu o atrăseseră bărbații grași.

Ba nu, și-a spus. Nu era tocmai gras. Era lat în spate, mare, da. Dar cumva ținuta lui... și, desigur, aprecierea de care se bucurase din partea sa anulasera această noțiune. Își amintea, în primul rând, că-și dorise să-l atingă,

că-și dorise ca el să o atingă. Fusesse iarăși conștientă, în momentele când stătuseră atât de aproape, de umezeala dintre picioarele ei.

Singură în pat, sub lucarnă, Annie a simțit cum se contopesc toate, neastâmpărul sexual, fără țință, care persistase de la după-amiaza petrecută cu Jeff și bucuria că-l cunoscuse pe Graham. S-ar fi putut simți prost că se folosea de senzațiile avute cu Jeff pentru a-și alimenta reacția față de un alt bărbat, dar nu s-a simțit astfel. Nu i se părea deloc complicat, dimpotrivă, era singura cale care o ducea la Graham.

O interesa, s-a gândit.

După care: *Hai, fii serioasă, cum poți să știi asta? Ați schimbat poate două vorbe.*

Dar i se păruse atât de deschis, atât de lipsit de rezervă sau de apărare! Atât de dulce, pe bune! Atât de avid... de ea, desigur, dar și de *viață*, ar fi zis. În întuneric, cu gândul la el, a zâmbit.

A doua zi, pe seară, a intrat în librărie. Era miraculos de curată. Rafturile care, cu o seară înainte, fuseseră împinse la perete erau acum la locul lor, umplând spațiul. Din loc în loc erau plasate fotolii comode, cu câte o lampă cu picior alături. Graham avea treabă la tezgheaua lungă din fața ferestrei, vorbea, răspundea la întrebări, marca la casă. Annie a luat la nimereală o carte din raionul de ficțiune — ceva de John Gardner — și s-a așezat la coadă.

Când i-a venit rândul, Graham a ridicat privirea și expresia i s-a schimbat.

— Aha, Annie! a spus rânjind, având apoi un moment de îndoială și părând brusc îngrijorat. Nu-i așa? Annie?

Ea a dat aprobator din cap și el a zâmbit din nou, mai vag.

— Ce faci aici?

— Uitel a zis ea și i-a întins cartea, iar el a luat-o, bătând prețul la casă. Și mă gândeam că aş putea să te conduc eu *pe tine* acasă.

Mâinile lui s-au blocat. S-a uitat la ea. Fața lui s-a înseninat într-un fel care avea să-i devină familiar lui Annie, unul care anunța că era pur și simplu fericit, și care avea să însemne că era și ea fericită.

— Ei bine, va trebui să mai aștepți, a spus el. Ies abia la 10.

— Aștept.

— O veste minunată! a exclamat el.

Și așa a început totul cu Graham.

Annie a înțeles greșit la început, unul dintre motive fiind probabil faptul că sexul a fost grozav din prima. Plin de bucurie. Aparent lipsit de complicații. De cum au început să facă sex, grijile ei s-au risipit. În pat, Graham se mișca deasupra ei, dedesubtul ei, în ea, de parcă ar fi fost în elementul lui. Înota în sex — firesc, fără grabă. Nu era ceva nou în viața lui Annie, doar mai bun.

O vreme, nu i-a trecut prin minte că ar putea fi vreodată altceva. Amețită cum era de cât de bine mergeau lucrurile, nu a remarcat schimbările la el. La ea. Se gândea că trece prin viață ca și până atunci — detașată, liberă, dezlănțuită. *De ce nu?*

E adevărat că uneori se simțea copleșită — de mărirea lui Graham, de energia lui, de pofta lui de oameni, de muzică, de mâncare. De pofta lui de ea. Uneori o

făcea să se simtă stânjenită. Ba chiar, s-a mai culcat o dată cu Jeff, după ce începuse să se întâlnească cu Graham. Și cu un alt tip, pe care i-l prezentaseră niște prieteni, un basist care o făcea să râdă în pat, amintindu-i de o povestire timpurie a lui Cehov despre un contrabas și o femeie goală. S-a gândit la aceste aventuri, ba chiar i le-a explicat lui Graham, într-un moment de excitație generală creat de relația cu el. Abia mai târziu, privind în urmă, a înțeles că se și folosisese de ele, se folosisese pentru a i se împotrivi lui Graham.

Dar Graham era stăruitor, un iubit vesel, un entuziast, căruia Annie a sfârșit prin a-i ceda. Cum să nu-i cedeze? I se întinsese o capcană — a fericirii, a iubirii; mai întâi, iubirea lui față de ea și apoi, treptat, a ei față de el. După cinci luni de când se cunoscuseră, s-a mutat la el în Ware Street, la doi pași de librărie, la câteva minute cu mașina de studioul ei din Somerville.

La început le-a spus tuturor că se mutase la el deoarece contractul ei urma să fie reînnoit, iar cuplul căruia-i aparținea casa în mansarda căreia locuia avea de gând să-i mărească chiria. Dar știa, încă înainte ca Graham și ea să vorbească pe șleau despre acest lucru, că viața lor comună începuse. După un an — mai precis, în ziua în care au aniversat inaugurarea librăriei („Cele două zile cele mai fericite din viața mea“, spunea el mereu) — s-au căsătorit.

Annie era și ea fericită. Dar, uneori, pe parcursul anilor trăiți împreună și în ciuda a tot ceea ce era plăcere și iubire între ei, revenea acel sentiment că Graham o luase cumva în stăpânire, o copleșise.